

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

RECORT

«La Esquella» à Serafi Pitarra

ANIVERSARI

Demà compleix un any de la mort de 'n Frederich Soler.

Sembla qu'era ahir. Lo temps passa depressa; pero mes depressa passen encare 'ls sentiments de devoció que despertan al morir los homes ilustres.

Barcelòna rendí un fervorós tribut al cadáver del creador del Teatro catalá: en un moment de legítima exaltació se volia que inaugurés lo *Panteó de cataláns ilustres* ab tot y no estar terminat: interinament se l'enterrá en lo maussoléu hont descansan las cendras de 'n Clavé.

Y allá reposan los séus restos... y allá temém que reposarán molt temps encare.

En lo teatro que rebé la vida de 'n Frederich Soler, no hem sapigut descobrir ni una débil sombra de supervivencia seva, durant la temporada última. Obras pobras y algunas completament desnaturalizadas, son las únicas que s'han representat. Casi hi ha fet mes fret en aquell teatro qu'en lo fons de una tomba. Si tal ha succehit en lo primer any, després de la mort del mestre ¿quina será la sort del teatro catalá en los anys successius?

L'idea de erigir un monument á la bona memoria del poeta siguié aprobada en sessió del Ajuntament. Y per portarla á efecte s'ha format al fi una comissió erectora, que al constituhirse ha dirigit al públich la següent alocució:

LA COMISSIÓ DEL MONUMENT Á N' EN FREDERICH SOLER

AL PÚBLICH.

«*Compatricis:*

»Un deber ineludible 'ns imposa l'amor á la pátria: lo de deixar consignat nostre agrahiment envers aquells que á enaltirla y honrarla consagraren tota la seva vida. L'inspirat poeta, cultivador incansable de nostra literatura en sas diversas branques, creador del Teatro Catalá, Mestre en Gay Saber, lo més fecundo de nostres dramátichs, que en cent valiosas produccions posá de relleu 'ls gloriosos fets de nostra passada historia y deixá fotografiadas las costúms de nostras comarcas, ja baix lo pseudónim popular de *Serafi Pitarra*, ja baix son verdader nom de FREDERICH SOLER, es un ilustre fill de Catalunya, qual memoria exigeix lo cumpliment de aquella obligació.

»L'Excm. Ajuntament de Barcelona, d'aquesta ciutat ahont veié la llum lo llorejat poeta, y qual poble evidenciá la seva consternació per la mort de qui tant l'havía enaltit en tots los seus escrits, ha prés la iniciativa d'aixecar un monument á n' en FREDERICH SOLER per medi d'una suscripció popular, en lo qual las generacions venideras hi vegin la deguda distinció que meresqué á la present lo ciutadá que á impuls del geni, ab l'estudi per guía y la estimació al seu país per nort, se colocá á un lloch eminent en la historia de las pátrias llettras.

»Las materials proporecions del monument, poch deuen preocuparnos. Encare que sia modest, ó que ni sisquera sia tal, sino que consisteixi únicament en una simple estátua colocada demunt d'un pedestal senzill, lo nom que apareixerá incrustat en lo mateix y 'l medi de sufragar l'import de la obra, supliran sobradament la grandiositat de que la construcció pugá estar faltada.

»Aquesta Comissió, pera cumplir ab l'honrós encárrech que li ha confiat l'Exema. Corporació iniciadora del pensament, espera que tot lo poble catalá, sense distinció de classes, y tots los amants de Catalunya, uns y altres ex-

pontáneament, sense necessitat d'excitacions per part nostra, farán que nosaltres, mandataris séus, portém á felis y curt terme la missió que tenim, y aixís Barcelona comptará dintre breu temps, entre sos monuments, ab lo d' en FREDERICH SOLER, lo mes popular ingeni de nostra moderna literatura regional.

»Nos limitém, donchs, á anunciar que queda oberta la suscripció pública que 's reserva comensar l'Excm. Ajuntament pera alsar un monument á la memoria del insigne literat catalá en FREDERICH SOLER y HUBERT (*Serafi Pitarra*), admetentse en ella donatius desde la cantitat de 25 céntims de pesseta, á fi de que, poguent aixís contribuir totas las classes socials á la obra commemorativa, tingui aquesta 'l carácter de popular que li es propi; invitant al mateix temps á las empresas teatrals y á tota mena de Societats particulars, pera que, p.r medi de funcions escénicas que al efecte celebrin, concerts ó altres que estimin conduhents, contribuheixin al augment de la suscripció, quals fondos se depositarán en lo Banch de Barcelona, fins á la seva definitiva destinació.

»Barcelona 27 de Juny de 1896.

»Joseph M.ª Nadal, President; Joseph Blanch y Piera, Vice-President; Ramón Rubio, Artur Gallart, Anton Escuder, Valentí Almirall, Joseph Lluís Pellicer, Víctor Balaguer, Angel Guimerá, Eduart Vidal y Valenciano, Conrat Roure, Joseph M.ª Serraclara, Ramon Estany, Vocals; Lluís Noguera, Secretari.»

Anhelém de tot cor, pel bon nom de Catalunya, que 'l públich corresponga als laudables desitjos de la comissió.

FRAGMENT INÉDIT

QUE S' HA TROBAT ENTRE 'LS TREVALLS PÓSTUMS DE D. FREDERICH SOLER.

Quan vola lo falziot, rasant la terra,
seguintlo á ell, mon pensament s'arrastra.

Quan l'aliga capdal son vol remonta,
seguintla 'l pensament son vol enlayra.

Si 'l milá 's tè en l'espai, alas obertas,
per contempla'l mon pensament s'atura.

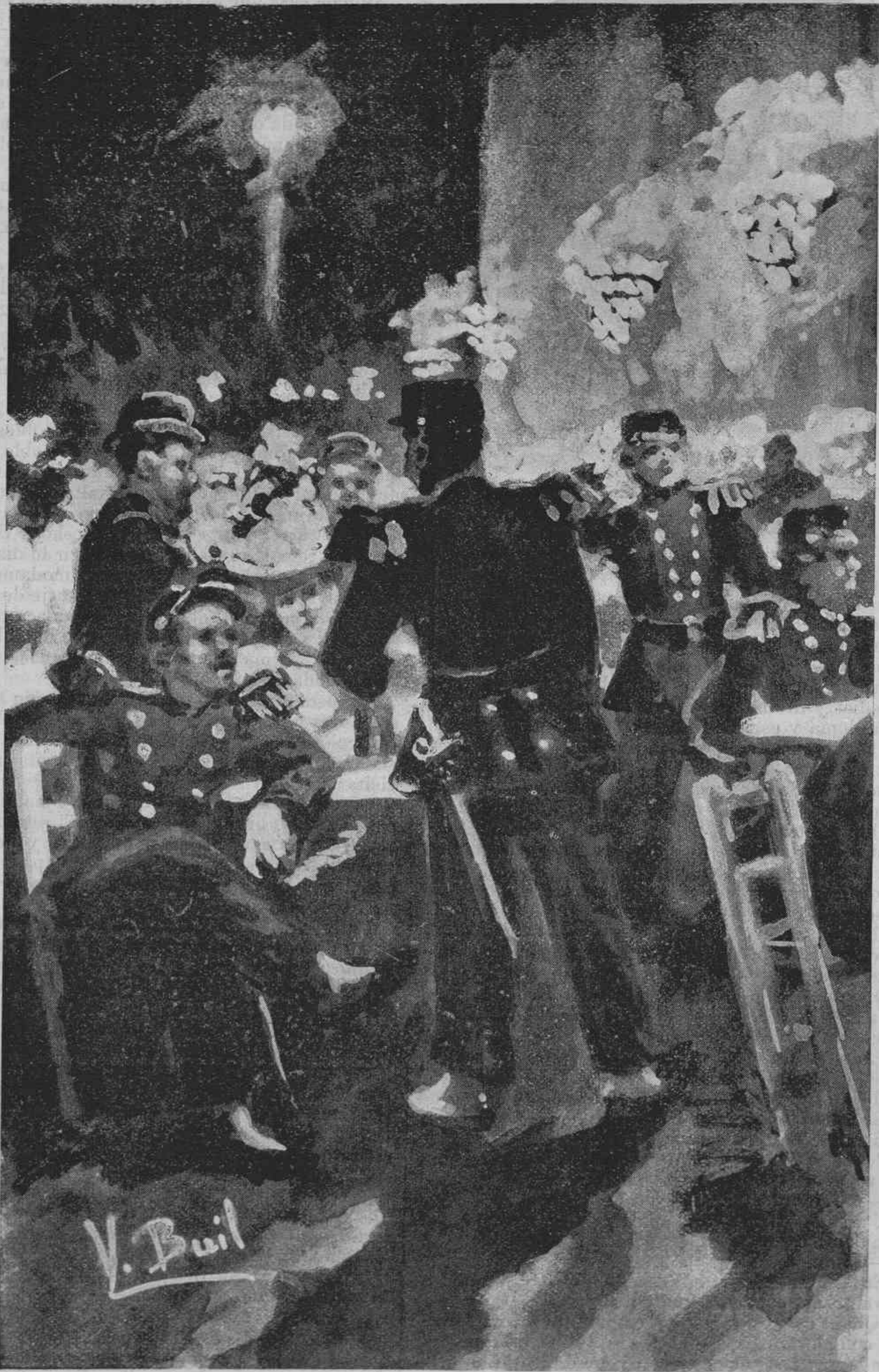
Seguint á n' al falziot, rasant la terra,
mes la materia á l'ánima s'arrapa.

—Quan ab l'aliga va, que al sol arriba,
l'ánima sent de sers divins la flayre.

Si ab lo milá surant, en l'espai resta,
de tot en terra y cel l'ánima dupta.

.....

EN LO PALAU DE BELLAS ARTS (per V. BUIL.)

Un intermedi de las vetlladas musicals donadas pels músichs francesos,

JAUME PIQUET.

CRONICA

Ha mort en Jaume Piquet.

Per molts joves de avuy dia serà a quest un nom desconegut; y no obstant vint anys enrera en Piquet tenia ben seus un teatro y un públich, tan especial l' un com l' altre: lo teatro y 'l públich del *Ode n*.

Casi ell tot sol lo provehia d' obras, en sa majoria comedias y dramas de circumstancies, escrits al vol de la ploma y esperant fins al últim instant lo giro dels aconteixements pera trassar lo desenllás adequat. Aixís va ferho ab l' obra titulada *Lo siti y la presa de la Seo de Urgell*: lo dissapte   la nit v  rebres lo telégrama notificant qu' en Martinez Campos havia entrat en la plassa sitiada, y algunas horas després, lo diumenje   la tarde, hi entrava també sobre l' escenari del *Ode n*.

Coneixia al s u públich, li halagava 'l gust y veya sempre 'l teatro pl  de gom   gom. Empleava sos estalvis en tresos, que llavors estavan   dar y quan va retirar-se de la vida teatral havia reunit una fortuneta, que li permetia viure com un *rey*.... Pero, enten mnos, com un *rey de teatro*.

Va establir-se   Sarri , lo s u poble natal. Havia nascut en una casa de camp; sent noy havia treballat   la fàbrica, y   la seva vivesa de imaginació y al s u esperit d' empresa y   una afició boja pel teatro ho degué tot: compondre mes de 100 producci ns dramáticas y reunir lo suficient per passar una vida agradable y tranquila.

Com   *rey* qu' era, tenia son palau, y mes de quatre vegadas m' havia invitat   visitar-lo.

—Vingui m' deya, vingui que li agradarà.

Y quan jo li responia que faria lo possible per complaure'l, me deya:

—Contestim per escrit.

Era l' única manera d' entendre's ab ell, puig s' havia tornat sort com una tapia.

 Qu nt cert es qu' en aquest mon no hi ha felicitat complerta!... Per ell qu' era tot vivesa, per ell que tenia un car cter franch y comunicatiu, aquella sordera era 'l pitjor dels martiris   que podia condemnar-lo la fatalitat.  Una gota de fel que amargava las dolsuras de una existencia regalada, després

de un gran número d' anys de laboriositat y de fortuna!...  Pobre Piquet!

Aquella casa que ab tan empenyo volia ensenyar-me, no la vaig veure fins al passat diumenje, quan ell ja era mort. La gent de Sarri  entrava en continuo formigueig pujant per l' escala exterior que dona   un jardí tot cubert d' eura, penetrava al primer pis per la galeria, y 's dirigia   la sala principal tapissada de negre, hont jeya 'l cad ver embalsamat del autor que sigué un dia, l' idol del públich del *Ode n*.

En Piquet es mort; pero viu encare en un infinit número de detalls y pormenors, escampats arreu, arreu, en lo s u domicili... en lo s u palau...

 Y c m se descubreix per tot l' enginy inagotable de aquell home que moltes vegadas, quan era autor y empresari, comprava un trasto vell als Encants, perque repentinament li havia suggerit una comedia. De la mateixa manera que de tot ne treya partit per combinar obras, de tot ne treya partit també per adornar lo s u palau... un verdader palau de fira.

Pel jardí l' eura engarlandan-tho tot, enfilant-se per uns peus drets y formant glorietsas y dobles y triples galerias d' archs,   tall de plassa de poble en dia de festa major. En la cintra de cada arch una jardinera r stega   un globo de cristall assogat, sustentant cada un de aquests f tils una estrella ab què.

Per tot arreu ponts volants y kioskos. Un kiosko per pendre caf , un kiosko per llegir lo diari, y un pont que conduheix   una taula còmodament establerta sobre la soca y entre 'l brancatje de una pomposa figuera de coll de dama. La taula aquesta per pendre 'l xocolate, ab tal regalo que no hi havia mes qu' estirar la m    la boca per abastar las figas ben assahonadas.

Aquesta ditxa honrada somiada per en Piquet en sas horas de febre y de treball, devia omplir de satisfacció 'l s u esperit candor s, quan ab tanta insistencia, sempre que m' veyia, m' invitava   anar   visitar-lo.

Dintre de casa seva s' hi respira 'l mateix ambient. En una sala, hi té 'l s u retrato y 'l retrato al oli de la seva bona mare; coronas de plata y de llorer y trofeus diversos de sas llargas campanyas escénicas. Poch art y molt adorno, pero adorno teatral de guarda-ropia.

En la seva cambra s' hi veu lo llit ahont mori, sota un doser de blondas colocat   tall de mosquitera y adornat ab un sens fi de borlas y cordons de diversos colors. A un recó, la caixa de guardar caudals, pero no pintada de vert ni de color de metall com s' acostuma, sino de un té clar, y ab un sens fi de cenefas y figuretas al cromo, encastadas per tot arreu, incl s arr n dels quatre botons que forman la combinació del pany. Ell mateix s' ho pintava, s' ho retallava, s' ho encastava, empleant de tant entretinguda manera 'ls seus ocis d' autor y empresari retirat.

L' excusat es un verdader camaril. Sota un gran dosser ab cortinatjes y borlas y entre dos gerros ab flors de drap, dalt de un entarimat ab dos esglahons, s' hi troba un silló, en forma de trono, qual asiento s' aixeca, y etc , etc.

A l' altra banda del jardí de las euras, fronter   la casa, hi ha un segon cos d' edifici, flanquejat per una torratxa altíssima que domina las vehinas casas, ab molts forats en las parets fets ab canons de terrissa, niu y habitació de tot un poble de pardals. Junt   la torratxa la capella, ab un altaret dedicat al Sagrat Cor de Jesús; penjant del mitj del sostre un colom blanch dissecat ab las alas obertas, y en

las parèts quatre grans quadros ab figuríns de teatro, pero ab figuríns d'obras sacras, per ell escritas y posadas en escena: *Eulalia la catalana*, *La reina de las Mercés*, *La Passió* y *Los Pastorets*.

Nous figuríns, pero aquests d'obras profanas, en una estancia immediata á la capella, qual testera adorna un retrato al oli ab la següent inscripció al peu: «Jaime Piquet y Piera, célebre autor catalán.» (Dos octosílabos). Y á un y altre costat de la figura los tituls de totas sas produccions, ab dos angelets al cim que las coronan. Aquesta saleta conduheix á la sala billar, una de qual parèts adorna una reproducció al oli de la coneguda estampa *La escala de la vida*, ab la circumstancia especial de que la figura corresponent al esglahó dels 40 anys es lo retrato de 'n Piquet.

Y aquí y allá, lo mateix en lo jardí qu' en la capella, qu' en la sala de billar, qu' en la cambra de dormir, qu' en l'excusat; per tot arreu, l'*estrella ab qua*, predominant entre 'ls adornos com un símbol, tal vegada com un porta-sort.

No hi ha que olvidar que *L' Estrella ab qua* es lo titul de una de sas comedias mes celebradas y que mes diners va produhirli, en una época de guerras y desfets en que l'aparició d'un cometa va donar lloch, entre 'l vulgo, als mes extravagants presagis. Tal vegada aquella estrella ab qua va ser lo principi de la fortuna del rey del Odeon.

* * *

Si tot lo que porto descrit demostra qu' en Jaume Piquet, ni en son sossegat retiro sapigué dependres de sas aficions escenogràficas, molt mes ho revelan encare las disposicions que havia donat pera després de la seva mort.

A poder parlar diria:—Caballers: aquesta es la meua última obra: una producció de gran aparato ab la seva corresponent apoteosis.

Solter com era, ha destinat al enterro y als funerals una bona part de la seva fortuna. Y com si 's tractés de una funció de teatro tot ho ha previst. Comensa pels anuncis dels periódichs y fixa la cantitat que s' hi ha de invertir: segueix pel seu cadáver y mana que quatre Doctors en Medicina l' embalsa-

min, com aixís ho han fet; y que 'l cos sigui exposat per espay de alguns días en la sala de casa seva transformada en capella ardent. Prescriu que mentres duri l'exposició fúnebre cremin 26 ciris al seu alrededor.

En l'ataut, mana que s' hi gastin 300 duros: lo cotxe mortuori vol que sigui 'l millor que posseheix la Casa de Caritat, tirat per 8 caballs y seguit de la carrossa de respecte. Al enterro disposa que hi assisteixin 100 músichs de la Capella de la Catedral: se li ha de dir un ofici de cos present (si las lleys ho permeten, executantse pels 100 músichs indicats y 'ls corresponents cantants lo *Requiem* de Verdi. Mana que s' inviti á tots los Assilos de Barcelona y pobles del Plá, y á tots los pobres de Sarriá á assistir al enterro, remunerantse á cada assilat y á cada pobre ab un ciri y una almoyna.

Cinch anys de carrera, després de la seva mort, se li ha de celebrar un aniversari ab la mateixa pompa é iguals condicions que 'l día del enterro, y á partir del any sisé y perpetuament se li han de dir anualment cinch missas, anunciantlas lo rector de Sarriá desde la trona y repartint una petita almoyna á tots los pobres que hi concorrin.

Aquest recort dels pobres acaba de retratar al simpátich Jaume Piquet, que sempre s' havia distingit per sos sentiments piadosos y benéfichs.

P. DEL O.

LA COMEDIA DE LA VIDA

I

Li afirma son amor pero ¡ay! es pobre
y la hermosa burlantsen el retxa'ssa.
Tresors de juventut y de belleza
no 'ls estima per rés, sino hi ha bossa.
Llavors ell treballá día per día;
en lo fons de las minas com un pária
y al raig del sol com un etiop de l' Africa.
Y apilotant monedas y monedas,
perdent la juventut, guanyá fortuna.

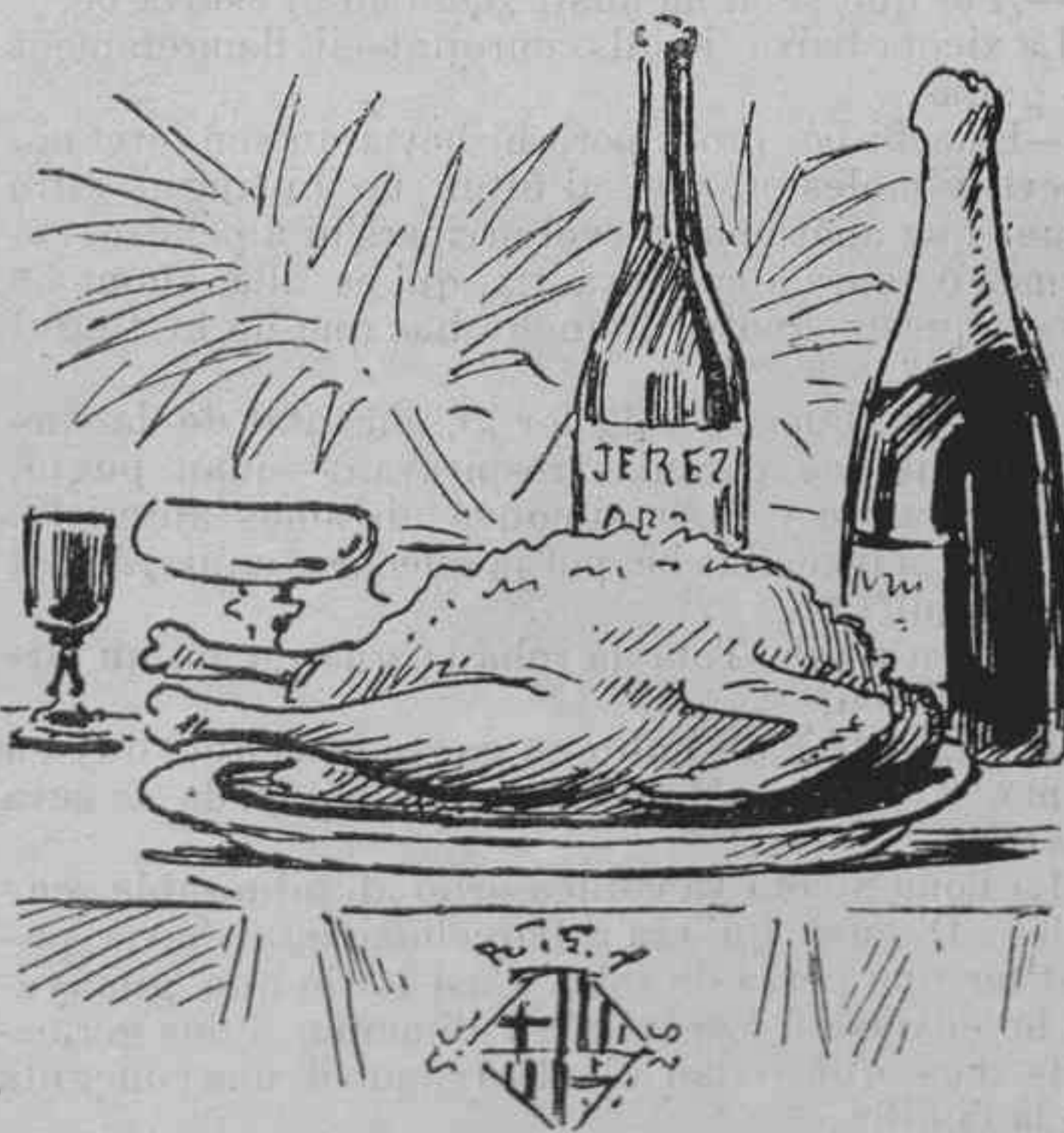
II

Avuy s' hi ha presentat eixint de missa

COM TRACTA L' AJUNTAMENT ALS FORASTERS

Pels altres, economia;
arengadas per tot día.

Per ell mateix no 's plany rés;
¡tot raja ab esplendides!

vell, gastat, repugnant, cubert de joyas
y ha anat desembossant sobre la taula
llingots y pedrerías d' esmeraldas.
—Has complert mon desitj y ara soch teva
li ha contestat l' hermosa,
Més ay! sols al estrényala entre 'ls brassos
el desdítzat repara
que no pot satisfer la passió intensa
que per sos ulls en raig de flamas brolla.
Vigor y joventut, tot s' ho gastava
traballant afanyós per possehirla.
Si pogués fondre l' or de tantas unsas
y recobrar la sanch beventlo ab ansia'

III

Mentrestant ella jove, hermosa y rica,
ávida de passió no satisfeta,
s' entrega á qualsevol, al primer tipo
que passa per la vora....

J. GAYA.

LA GRAN CRIADA

La impressió que al entrar va causarnos, no pogué ser mes favorable. Modesta, neta, amable sense afectació y dotada d' aquella elegancia natural que realza la persona á pesar de la senzillés del traje, de bonas á primeras sapigué captarse la nostra voluntat.

—Al forn m' han dit que vostés necessitan una criada, y si jo 'ls convinch y 'ls tractes m' agradan....

Pronunciá aquestas paraulas ab una entonació tan humil y simpática, que no vaig poder menos de contestarli:

—Crech que 'ns convindrà y que 'ls tractes no li desagradarán del tot.—

Aixís mateix va ser. En poch moments vam quedar entesos, després d' haverli fet lo que 'n podríam dir preguntas reglamentarias.

La seva historia era brevíssima.

Se deya Casilda, havia nascut á Verdú, feya dos anys qu' era á Barcelona y no tenia aquí altres parents que una tia, viuda, que no s' interessava gran cosa per ella.

—¿Ahont servia ara?—vaig preguntarli.

—A casa d' uns senyors qu' están al passeig de Gracia. Son los únichs amos que hi tingut desde que vaig baixar del poble.

—¿Per qué se 'n ha anat? ¿Que no hi estava bé?

La xicota baixá 'ls ulls, enrojntseli lleugerament las galtas.

—Estarhi bé, prou; pero hi havia un senyoret tan atreuit y molestós, que al últim no hi tingut altre remey que anármen. Si vol arribars'hi á pendre informes ó veure á la meva tia, qu' es allá ahont he estat aquests quatre ó cinch días que no hi tingut casa....

—Bueno, bueno—vaig fer jo, encantat de la sinceritat que sas paraulas respiravan:—quan pugui, veuré á sa tia y hasta si convé als amos anteriors. Per ara, si li sembla bé, pot ja quedarse aquí. ¿Ahont té 'l bagul?

—No 'n tinch. Tota la roba la guardo en un farsellet.... ¿Veú?

Y va mostrar un bulto no gayre gros que duya á la má, y en el qual hi havia empaquetada la seva pobresa.

La bona xicota va confessarho ab admirable senzillés. D' ensá qu' era á Barcelona no s' havia pogut fer una pessa de roba. Casi tot lo que guanyava ho enviava á Verdú, pera alimentar á dos germanets seus, que vivian allí al cuydado d' uns coneguts de la familia.

—¿Que no té pares?

—Crech que sí, pero de cert no puch dirho.

—¿Cóm s' entén?

—¡Oh! Es una historia molt trista!—

¡Y tan trista, pobra noya!.... A la quènta, al enviarla á ciutat á servir, sos pares, que devian esperar aquella ocasió pera anar per las sevas, havian desaparecut del poble, sense deixar á Verdú altre rastre que dos fills de curta edat, infelissas criaturas abandonadas, que á no ser pels socorros que la trista xicota 'ls enviava, haurían mort probablement de fam.

—¿No n' ha sapigut may mes res dels seus pares?

—May mes. Veritat es que no hi pogut fer gran cosa per buscarlos. ¿Cóm vol vosté que s' ho arregli una pobra com jo, que prou mals-de-cap té per cumplir ab els amos y pensar ab els seus dos germanets?—

Tot aixó 'ns va decidir: la Casilda va quedarse á casa, y desde aquell moment va posarse á servirnos.

¡Quína xicota mes viva, diligent y cuydada!

—¡Es una gran criada!—deyam nosaltres, quan ella no ho sentia:—¡una gran criada! Com á netedat, un mirall; com á obediencia, un gos; com á inteligencia, sembla mentida que sigui de fora. ¡Llástima de mossa qu' estigui al món abandonada d' aquesta manera! ¡Llástima!.... Hauríam de mirar de trobarli 'ls pares....—

Un vespre jo mateix li vaig dir:

—¿No li agradaria que li busqués els pares, Casilda?

—¡Jo ho crech!—va fer la xicota, verdaderament conmoguda:—¡No n' estaria poch contenta de trobarlos!

—Donchs, ho provarém. Hem d' averiguar el seu paradero per tots els medis.—

Un diumenje—feya quinze días que la gran criada era á casa—vam surtir á passeig, deixantla sola al pis.

—Sobre tot no obri á ningú ¡já ningú absolutament! ¿eh?

—No passin cuydado—respongué ella posant forrellats y tancant baldas:—vájinsen tranquils.—

Al tornar trobarem la porta oberta.

—¿Cassilda?

Ningú 'ns contestá: lo pis estava sol.

Lo registrarem, y.... la Cassilda havia desaparecut, portantsen lo seu farsell de roba.... y una dotzena de cuberts.

Vam corre á casa d' aquella tia de qui 'ns havia parlat, y preguntarem per ella. La tal dona no li era tia ni res, pero la coneixia de sobra per haverla tinguda á dormir á casa cada cop qu' estava sense amo, y 'ns explicá tot lo que sabia de la fugitiva.

¡Quína sorpresa! Ni una sola paraula de lo que la xicota 'ns havia dit era veritat. Ni 's deya Cassilda, ni era de Verdú, ni tenia germanets petits, ni enviava cap diner al poble. Lo únich que semblava exacte era alló d' ignorarse 'l paradero dels seus pares.

Vam quedarnos de pedra!.... ¡Quí ho hauria dit d' una noya en apariencia tan modesta, tan senzilla, tan honrada!

—¡Es una bona pessa, senyors!—exclamava la ex-tia, ab accent de profunda convicció:—¡una bona pessa!....—

No cal dir que alló d' averiguar lo paradero dels seus pares vaig deixarho corre desseguida.

De bona gana hauria preferit averiguar lo paradero dels dotze cuberts.

A. MARCH.

HOSTES ILUSTRES

E. GIGOUT, eminent organista de París, vingut a Barcelona pera donar alguns concerts en lo Palau de Bellas Arts.

MR. GIGOUT, en son allotjament á Barcelona, domicili de Mr. Jeanbernat.

DESENGANY

(Catorze versos)

Un diumenge fent dissapte d' un calaix,
de papers manuscrits vaig llensá un feix,
quedantme'n tan sols un que s' hi llegeix:
un sonet dedicat «Al Pep, bataix,
que 's guanya las garrofas al Rebaix.»
Y pensant: Publicarlo be 's mereix,
á un periódich festiu se me ocorreix
enviarlo boy posant'hi 'l nom á baix.

La senmana vinent de segú qu' ix,
—pensava jo cofoy—y fins en Foix
pot ser que te 'l ilustri ab un dibuix.

Pero joh, fatalitat! més blanch que 'l guix
váreig quedá al llegir: «Hi ha algún vers coix,
l' assumpto es molt gastat y á més es fluix.»

ROSSENDO PONS.

QUI GEMEGA...

Vaja, ja poden buscar per allí ahont vulguin:
personas sensibles com el president del Senat de
Madrid no 'n trobaran gayres.

Mirin lo que va passarli l' altre dia. Parla un pe-
riódich.

«El cotxe del president del Senat ha atropellat á
un nen.

»El cotxero fou detingut, pero al sapiguer de qui
era 'l cotxe, va ser deixat anar.

»El senyor Elduayen *está molt afectat* per aquest
desgraciat succés.»

Ja ho veuen: lo seu cotxe aplasta una criatura,
y ell en lloch d' alegrarsen y plantarse á baliar, com
potser hauria fet un home de mals sentiments, de-
termina posarse á l' altura de las circunstancias, y
s' afecta, s' afecta molt.

OBSEQUI
del Ajuntament barceloní al organista E. Gigout.

Pero, tot y afectat, baixa del carruatje; al veure que 'ls guardias tractan de detenir al cotxero y 's disposa á defensarlo.

—¿Qué volen vostés?

—Portar aquest home al jutjat: acaba d'atropellar á un nen.

—¡Ay! ¡Prou afectat qu'estich, á conseqüència d'aquest desgraciat succés!...

—Bé, aixó del afectarse va apart. La qüestió es que 'l cotxero segueixi.

—No pot ser. Jo soch lo president del Senat: aquí tenen la meva tarjeta.—

Los guardias fan una reverencia profundíssima y exclaman:

—¡Ah!

Y el cotxe continúa 'l seu camí; lo cotxero queda libre, lo senyor *molt afectat*... y la criatura extesa á la casa de socorro. ¿Pot resoldres un assumpto ab una simplicitat mes idíllica?

Va ser tant lo que 'l senyor Elduayen hi quedá d'afectat, á judicar per las senyas, que... parla un altre periódich:

«De este hecho *no tuvo conocimiento* el juzgado de guardia, y en el Gobierno civil *tampoco existía parte del suceso.*»

¿No 'ls sembla que ara es ocasió d'*afectarnos* nosaltres?

Perque, una de dugas: ó 'l senyor President del Senat de Madrit es un ser superior, pèl qual las lleys no existeixen, ó las autoritats espanyolas son tan complacents, que tractanse segons de quí no veuen, ni hi senten... ni s'enteran dels atropellos dels carruatjes.

Si 'l cotxe, en lloch de ser del senyor Elduayen, hagués sigut d'una fàbrica de gaseosas, ¿qué hauria passat?

Que 'ls guardias haurían dut al cotxero davant del jutje, y del *parte* del succés n'haurían tingut noticia al govern civil, á l'arcaldía y á tot arreu.

Pero 's tracta d'un personatge de molta influencia, y en aquest cas ¿quí será el maco que s'atrevirá á molestá 'l seu cotxero?

Al contrari; fins s'ha de procurar que del atropello 'n pugui sortir una mica d'incens periodístich pel amo del cotxe, fent notar, com cosa extraordinaria, que 'l pobre senyor «va afectarse molt.»

Tot ab tot, val mes sapiguerho per endavant, que viure á las palpentas. Si avuy per demá van vostés á Madrit, en veyent venir trotant los caballs del cotxe del president del Senat, fiquinse dintre una entrada, deixant lliure lo pas del vehícul.

Perque si per desgracia fossin atropellats, ja veuen lo que passaria. A vostés els durían á la casa de socorro, al cotxero no li dirían una paraula, el senyor *s'afectaria molt*... y res més.

MATÍAS BONAFÉ.

MIRANT SON RETRATO

Creyent que del mal d'amor
podria curarm l'ausencia
vaig fugir del teu costat
deixanthi l'ánima meva.

Ara que estich lluny de tú
y passo tant temps sens veuret,
no pots pensar quant t'anyoro
ni quant t'estimo pots creure.

Sols mirant lo teu retrato
olvido las mevas penas,
y contemplant lo somris
que 's dibuixa en ta boqueta
y ton dolcíssim mirar
que lo meu cor encadena.

—Sembla extrany—dich entre mí

plorant llágrimas que creman—
que la dona que tals gracias
en son diví rostre ostenta,
puga tenir tan mal cor
com pera mí ha tingut ella.

JAPET DE L' ORGA.

PEREZ GALDÓS Y SAS ÚLTIMAS OBRAS

De la senmana teatral que acaba de transcorre se 'n hauria de dir, que per lo que respecta á Barcelona, senmana de 'n Perez Galdós.

Dos estrenos seus en dos distints teatros... dos plats sustanciosos ab cinch días de diferencia... Aixó tenen las companyias que cada istiu venen de Madrit á donarnos á coneixer en una temporada curta lo bó y millor que han posat allá, durant l'hivern. Casi no donan temps á que 'l públich paladeji y digereixi tants primors.

Pérez Galdós es un autor dramátich originalíssim y vigorós: clarament ho revelan sas dos últimas obras.

D.ª Perfecta es una adaptació escénica de la famosa novela que porta 'l mateix titol, admirablement feta. Personatjes, situacions, escenas tenen un relleu teatral extraordinari. La lluyta enconada del fanatisme ab sos odís, rancúnias, preocupacions y rutinas, contra la noblesa de cor de un jove amant de la ciencia y enamorat de una nena qu' es un ángel, constitueix l'ánima de una obra que té aquí á Espanya sobre tot una trascendencia inmensa. Mes de vint anys fa ja que sigué escrita la novela, y encare avuy (potser avuy mes que vint anys enrera) está Espanya plena de Orbajosas y de ilusos que sustentan las mateixas preocupacions que *D.ª Perfecta* y 'ls seus famosos contertulis, personificació del jesuitisme que per conseguir sos propósitos no repara en medis.

Obras de pensament son sempre las de Perez Galdós, forjadas en la serenitat de una inteligencia creadora privilegiada. Pero *D.ª Perfecta* es además un drama humá que s'imposa y desperta l'interés fins de las personas menos doctas. Está admirablement desenvolupat, te escenas soberanament sugestivas, y si sos dos actes primers avasallan l'esperit, perque teatralment considerats no admeten millora, en los dos últims resplandeix sempre 'l talent del dramaturgo, y 'l desenllás sobre tot ofereix una grandesa trágica conmovedora.

Atés lo curt espay de que disposém no 'ns es possible fer ni la ressenya ni molt menos l'análisis de una obra que figura entre las mes hermosas que ha produhit lo seu autor, deventnos cenyir á aquesta lleugera impressió.

Lo públich acullí 'l drama ab los mes calurosos aplausos. Se coneix que li entrá fins á lo mes fondo del ánima.

* * *

La comedia *Voluntad* posada 'l dimars á *Novedats* es un' obra esencialment psicológica y hasta simbólica, ab la qual en Perez Galdós ha volgut pagar tribut á las corrents del modernisme; pero en una forma original y propia d'ell, sense recordarse pera res dels Ibsens, ni dels Maeterlinks, ni de cap dels autors avuy en boga.

Planteja l problema animich de la *voluntad humana* baix l' influencia del amor, y 's complau en desenvoluparlo dintre de un medi ambient tan vulgar y prosaich, com un establiment de géneros de novelats. Aixó sols revela la genialitat del autor.

Mes no tot lo públich está en condicions de apreciar las infinitas bellasas de aquesta producció, que tot sent humana, pugna sempre ab la pintura fidel de la realitat externa, ab aquell ajust de la copia fotogràfica. Los dos principals personatjes parlan per dintre, com personificacions simbólicas de dos idees modeladas ab un gran vigor de pensament.

Obra de un esperit superior, necessita també de un públich escullit.

Aixís y tot, algunas escenas, especialment la de Alejandro y la seva enamorada en l'acte segon, brillan com lo sol per tothom, fins pels cegos, que si no poden veure

LA SOMBRA DE 'N PITARRA

(per M. MOLINÉ.)

TEATRO ROMEA

—¿Aquest es lo teatro al qual vaig consagrar tota la meva existencia?... ¡Pobre teatro catalá!...

seva llum espléndida, senten en cambi 'l seu escalf benéfic.

Res mes hermós que 'l caràcter poètic, idealista de Alejandro, y la conquesta que d' ell fa Isidora, quan per no soportar la misèria pensa ell ab lo suïcidi, y ella 'l ressucita, tentli entreveure 'ls goigs de una existència consagrada al amor y al compliment del deber. Aquest triufo lograt per la forsa de la persuasió sense sorpresas, ni artificis de cap classe, serà si 's vol poch teatral; pero en cambi es hermós; porque es una emanació de un cor qu' estima y de un enteniment ben equilibrat.

També *Voluntad* ha sigut rebuda ab aplausos, no tant entusiastas com los que va alcansar *D.ª Perfecta*; pero tan ó mes valiosos que aquests. ¡Gran triufo es aquest per un autor qu' escriu lo que sent, sense tórcer la integritat de la seva consciència literaria pera afalagar los gustos de la generalitat del públich!...

EN LOS DEMÉS TEATROS

El Gaitero, lletra de Perrin y Palacios, música del mestre Nieto, posada en lo *Teatro del Tivoli*, es una sarsuela aixerida que tingué un éxit satisfactori, haventse tingut de repetir un tercetó corejat de molt caràcter.

L' obra sigué posada ab esmero haventse exhibit dos decoracions d' efecte degudas al escenógrafo Muriel.

En l' execució 's distingiren las Srtas. Arana y González y 'ls Srs. Romea, Rossell y Moncayo.

Al *Jardi espanyol* s' ha posat un poti-poti del distingit plagiari Sr. Ferrer y Codina, titulat *La cogida del Cartujano*.

Se tracta dels *Toreros de hivern*, vestits de istiu, y adornat ab algunas pessas de música del Sr. Fita.

L' autor en sa incurable mania plagiaria, ha acabat per plagiarse á si mateix.

Las festas de Sant Pere sigueren aprofitadas per l' empresa del *Nuevo Retiro*, posantse *L' Africana* en un teatro d' istiu mitj embastat. Se pot dir que l' obra de Meyerbeer va ser posada casi á las foscas.

Passada la fuga de las festas, van ser suspesas las funcions fins al dijous, que s' anunciá la reapertura del local, ab l' ópera de Verdi *Un ballo in maschera* y 'l debut del primer tenor Sr. Bugatto.

N. N. N.

A UNA QUE TALLA

Encar' que no só poeta
vull dedicarte Pepeta
quatre versos que hi pensat,
perque sapia Barcelona
que ets la nena més bufona
de las nenas que hi tractat.

Jo soch botiguer, vench roba
y tinch un cor fet á proba
de *bolados y cansons*;
pero al veure ta bellesa
del meu pit la fortaleza
ha etjegt tots los canons.

¡Van fer salva! per ser gala
del meu cor tocat de un' ala

per l' estoch del *bordegás*
fill de *Venus*, que 'ns ataca
tant lo pit com la butxaca
y no 'ns deixa doná un pas.

¡Qué preciosa! qué ben feta
váreig mirarte Pepeta
en la Societat Claris
ballant una americana
tocada de mala gana
per un *pianista* infelis!

No era molta l' armonia
més ¿qué hi feya si 't tenia
en mos brassos? ¡Deu del cel!
encisat per las estrellas
de tos ulls y las rosellas
de ta boqueta de mel.

¡Quína tarde més precio a!
Perfums de lli y de rosa
me varen deixar tan ... prim,
que al sent demá á la botiga

las camas me feyan *figa*
y tot lo demás *rahim*.

Indagant en ma fatlera,
que feyas de *carnicera*,
vaig saber per un del ball,
y aumentá del cor la gresca.
¡Jo que fujo de la *pescá*
per ser tan amich del *tall*!

Desde llavoras Pepeta
la gana de *carn* m' apreta:
quan despatxo estich distret!
Per cura'm la malaltia
venme qualsevulga dia
una tersa de... *filet*.

Y si lo *filet* no 't sobra
condolguente d' aquest pobre
que per tu 's troba en perill,
si no vols que 't digui ingrata,
venme un bon tros de culata
ó d' alló que 's diu conill.

Y pensant en ta hermosura
quem' ompla 'l cor de ventura
y que 'm té del tot xiflat,
¡oh reyna de las *Pepetas*!...
faré un platillo ab sebetas
¡y 'm darás gracias... *pel plat*!

ROSSENDO ESTEVE.

ESQUELLOTS

La banda del segón regiment d' Enginyers de Fransa ha deixat á Barcelona 'ls mes agradables recorts.

Tant lo séu director,

Mr. Eustace, com los professors que la componens' han mostrat atents, complasents é incansables, y en los moltissims concerts que han donat, han fet gala de son bon gust artístich, de sa admirable disciplina y de sos grans coneixements musicals.

Lo públich de Barcelona 'ls ha colmat d' entusiastas aplausos.

* * *

En alguna ocasió la banda francesa alterná ab la banda municipal, donant lloch, com es natural á que 's fessin las corresponents comparacions.

Aquestas mes que sobre 'l mérit dels professors, versavan generalment sobre las condicions de sos respectius directors.

...Y vaja, si en Rodoreda no dirígia ab brío, ni donava 'l degut colorit á las pessas del programa.

AL GRAN NOVELISTA PEREZ GALDÓS

—Descansi de sas fatigas,
quedis entre 'ls catalans
y cregui que aquí sas mans
sols trobarán mans amigas.

hem de atribuirho á que en tals moments devían xiularli las orelas.

* *

La veritat es que mentres en la banda francesa sols s'hi contan deu ó dotze professors contractats y 'l resto del personal se compón exclussivament de voluntaris, la banda municipal está formada tota ella de professors que han guanyat la plassa per oposició, lo qual es una garantia de la seva suficiencia.

En cambi en Rodoreda, d'oposicions no n'ha fet, mentres Mr. Eustace se ve-jé obligat á ferne, per cert molt rigurosas y renyidas, havent triunfat sobre sos dinou contrincants, per vot unánime del Jurat.

Aquesta circumstancia podria explicar la rahó de que la banda francesa entusiasmi per l'ajust, la precissió y 'l sentiment ab que toca, mentres la banda municipal, á pesar dels notables elements que la componen, algunas vegadas fá dormir.

* *

Resumim.

Está demostrat que una banda regular pot ser excellent si conta ab una bona batuta. Y en cambi una banda excellent pot ser dolenta, si no conta ab una acertada direcció.

Aquesta es una veritat tan gran, qu' en aquests días de concerts mixtos casi bé no cabia en lo gran saló del Palau de Bellas Arts.

Un dels músichs de la banda d'enginyers, M. Chauzit, resultá ser un barítono de una veu tan espléndida y afinada, y una escola de cant tan perfecta, que ja 'l pendria ab gust qualsevol teatro d'ópera de primer ordre.

Y á pesar de tot, está cumplint, com tot fill de mare, 'ls anys de servey que li imposa la ley del seu país.

Aixó, en veritat, es molt hermós.

No es com aquí que únicament vesteixen l'honros uniforme, 'ls infelissos que no poden disposar de trescents duros.

Ab las costúms francesas puja á la vegada 'l nivell moral del exércit y del poble.

Es una bona idea la que ha tingut lo secretari de la Societat organitzadora del Carnaval y festas populars, sollicitant colocar una gran vela á la Plassa de Catalunya al objecte de que 'ls que tenen que atravessarla no 's rusteixin.

Cada transeunt deuria abonar un céntim de pes-

UNA COMPANYIA D'AYGUAS Y EL SEU ADVOCAT

- ¿Que 't semblan las ayguas?
 —Per mí no van mal.
 —¡Ja 's veu qu' ets un pácaro!
 —Som «tal para cual.»

seta, y 'l producto de lo que 's recaudés se destinaria íntegrament á reunir recursos per la celebració de las festas.

Diu algú que aixó no es práctic.

Sosté algú altre que l'exigencia de un céntim á cada transeunt donaria lloch á eternas disputas y diferencias.

Será veritat aixó: pero jo trobo que l'idea de la gran vela té molt bona sombra.

Es molt vistós lo que passa á Vilanova y Geltrú. Al costat de un teatro d'istiu hi ha un estable de burros, haventse donat lo cas repetidas vegadas, de posarse á bramar un d'aquests animals, que tindrà grans disposicions pel teatro, en la situació mes culminant de un drama.

Un periódich vilanoví cita 'ls següents exemples: Se representa *Mar y Cel*. Said ab veu farrenya diu:

—Que parli algú.

Y un bram de ruch, respón á l' invitació del pirata argelí, ab una oportunitat que fá partir de riure á tota la concurrència.

Un altre día 's posa en escena, 'l drama 'L *Tínel*.

Ressona 'l consabut bram, en lo moment en que un actor diu:

—«*La sanch se 'm glassa*
al sentir aquesta véu.»

Y un altre afegeix:

—«*Eixa es la veu de ton pare.*»

Hi ha que recomenar lo burro vilanoví á la *Societat protectora de animals*. Ja no será digna dels alts fins que 's proposa, ni del títol que ostenta, si en lo mes pròxim certámen no li concedeix un diploma de actor dramátich de primera classe.

Han fet saber alguns periódichs, que 'l Círcul artístich de Sant Lluch transformat en cuyna catalana, sigué 'l día de Sant Joan, lo lloch ahont se celebrá un gran tiberi al istil de la terra, en obsequi del séu president Sr. Llimona.

Aixís m' agradan los artistas místichs:

«A Déu pregant
y 'l porró alsant.»

Si es veritat lo que diu un diari respecte á que als músichs francesos qual manutenció corria á càrrech del Ajuntament, se 'ls tractá pitjor que si l' *Afarta pobres* s' hagués encarregat de alimentarlos, no tindriam paraulas per condemnar una falta semblant de atenció ab nostres simpátichs hostes.

PRIMER BANY DE LA TEMPORADA

—Bé, vaja ¿qué esperas?
¿que hi entrém, filla?

—¿Y si hi ha tiburones
junto á la orilla?

Després de haver abusat tant de aquells intel·ligents artistes utilisantlos en un bon número de concerts de pago, no faltaria sino que no se 'ls hagués tractat com mereixian y com exigeix lo bon nom de Barcelona.

Que l' Ajuntament se rifi á Barcelona, menos mal.

Pero que 's rifi á uns estrangers que han vingut á casa nostra degudament invitats, aixó si que no pot consentirse.

La Junta de propietaris del Foment de la Esquerra del Ensanxe, al felicitar al Sr. Nadal, va demanarli un parell de frioleras.

Aixó es: que completi l' urbanisació del Ensanxe y qu' emprengui la reforma de la ciutat vella.

Una vegada posats á demanar coses fàcils, podían solicitar de igual manera que plantés per carrers y plassas uns arbres que fessin dobles de cinch duros.

Llegeixo:

«La comissió de regidors nombrada per organitzar los festeigs que han de realisarse en honor del cardenal Cassanya á son regrés de Roma visitarà al Sr. bisbe de aquesta diócesis á fi de posarse de acort respecte á la celebració de ditas festes.»

Qualsevol qu' estigui enterat del afany ab que D. Jaume esperava obtenir lo capelo que s' ha calsat lo bisbe Cassanya, dirá:

«Si es broma puede pasar;
mas á tal punto llevada...»
¡Qué s' hi ha de fer!... Nada, nada,
fumém, fumém, que 's fa tart.

Un aplauso calurós á l' Associació de Coros de Clavé que ha tingut l' idea de celebrar una gran festival pública en los Jardins del Parch, recaudant las cantitats que voluntariament entregui la concurrencia, al objecte de socorre á las familias de las víctimas del atentat del carrer de Cambis nous.

Si infames hi ha capassos de disparar bombas contra la multitud indefensa, es molt laudable que las masses obreras que segueixen las nobles tradicions del immortal Clavé uneixin en un sol acte una veu de protesta y un impuls de caritat.

Los Srs. Ansaldo y Companyia, propietaris dels arsenals de Génova han enviat al arcalde la fotografia de un cruiser que tenen construhit y en venda per si la ciutat de Barcelona desitja adquirirlo.

Bó sería que en justa correspondencia, l' arcalde enviés á la casa Ansaldo una fotografia de las arcas municipals obertas de bat á bat, de manera que 's vejés al primer cop d' ull que no hi ha un quarto.

Obsequi per obsequi: amabilitat per amabilitat: fotografia per fotografia.

Hem tingut ocasió de saludar al insigne novelista y eminent autor dramátich, D. Benet Pérez Galdós.

Desitjém que la séva estancia á Barcelona li sigui tan agradable, com ens ho ha sigut á nosaltres la séva visita.

Un bon mot de la meva raspa.

—¡María! ¡Son las vuyt!

—Si senyor.

—¡Pero desventurada! ¿no vaig dirte que 'm cridessis á las set?

—Si senyor.

—Y donchs ¿cóm es que no m' has despertat?

—Perque he vist que dormía.

Jugant digué un geperut
qu' encar no havia fet basa:
—Si aquest joeh lo tinch perdut
plego y me 'n vaig dret á casa.

Un dels tipos de conquista
que fan senyas com las monas
digué un día:—Jo ab la vista
em menjo totas las donas.

Portant un día un gosset
un tanto pegá en Peret
als ulls de un llasser dels goscos
per ferli fer los ulls grossos.

En Pep que un ral may atrapa
impulsat per la fredor
va anar á casa un pintor
perque li dés una capa.
SANCH DE CARGOL.

Deya D. Jaume Gatell
que ab negocis de teixits
tant hi havia tractat ell
que 'ls tenia al cap dels dits.
Y sentintlo explicá en Fargas
mirantli las mans digué:
—Lo que al cap dels dits hi té
son unas unglas molt llargas.

V. ANDRÉS.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Fer-nan-do.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Treseta—Estreta.*
- 3.ª TELÉGRAMA.—*Matrimonis á Montserrat ó buscant la perduda.*
- 4.ª FUGA DE CONSONANTS.—*Colls y punys*
- 5.ª GEROGLÍFICH.—*Per teyatins Teyá.*

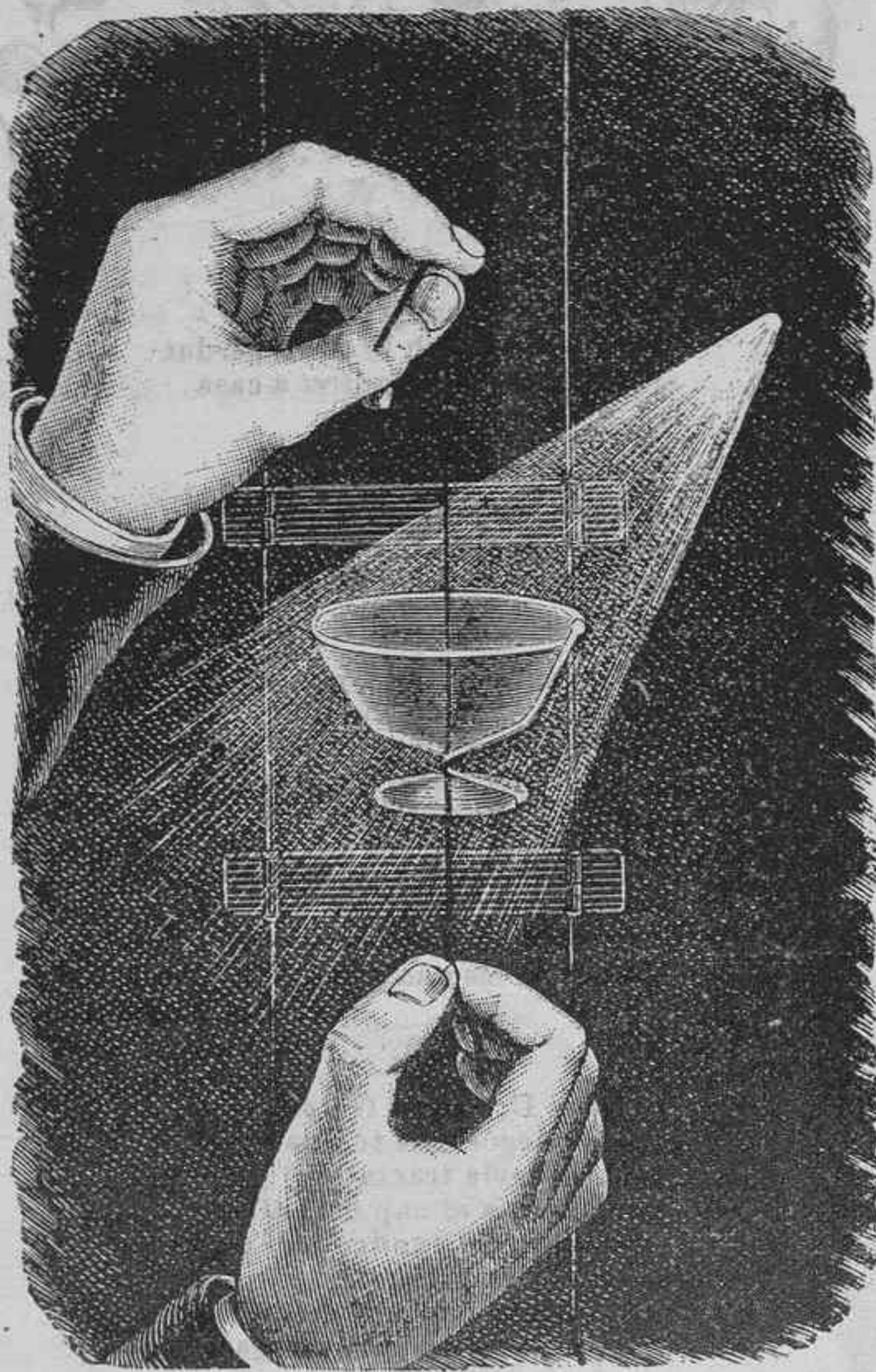

XARADA

I
Com no m' agradan embuts
y dich al segona, dos,
y al tercera, sempre tersa,

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

L' AGULLA GIRATORIA

Es un entreteniment curiosíssim que ajuda á passar molt bé la vetllada.

S' agafa una agulla de cap, llarga; se subjecta, després d' haverli donat una forma parescuda á la del dibuix, á una tireta de goma de la que hi ha en las *gomas* del calsat, y mantenint-ho tot ben tirant, se fa girar ab certa rapidés. Si s' te 'l cuydado de practicar l' operació sobre un fondo fosch, iluminant l' agulla ab un raig de llum viva, l' imatge que s' veu representa una copa, una tassa, l' objecte de cristall que l' enginy del operador se proposa reproduhir.

Tot estriba en el gust y l' habilitat del qui fá el joch.

t' asseguro Encarnació
que al rompre per sempre més,
nostras llargas relacions,
n' ets culpable tú soleta,
puig *hu* natural que jo
no vulga per *cara* esposa
una xicota tan *tot*.

Conforme, que siguis llesta
pero no tant ¡per favor!
que aquesta *tres-cinch hu* curta
y com soch molt comodón
no m' avindria als teus cants,
al teu tráfech y soroll.

Jo vull una noya quieta,
que sápig a fé un arrós,
y planxarme una camisa,
y eusirme 'ls pantalons.
No 't vull pás, parlant francés,
ni ballant los rigodons,
ni tocant en lo piano

el *Dulce canto de amor*.
Quant sápigas passar bugada
y no tingas pretensions
m' escrius (sino vols venir)
á quarta tres-quart d' Olot
y sino tinch compromís
t' asseguro Encarnació
que seguirán novament
nostras llargas relacions

SERAPI GUITARRA.

II

Prima invers un animal,
nota musical *segona*;
si vols saber mon *total*
aqui 'l tens: sent'hi una estona.

PETIT BURLAT.

ACENTÍGRAFO

Una imatge molt *total*
váreig veure una vegada,
gayre bé mitj despullada,
en un *tot* de catedral.

AGUILETA.

TRENCA-CLOSCAS

D. ANDREU COCA DONALIGAS

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títul de una obra castellana.

ESCOLÁ VILAFRANQUÍ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
5 3 7 6 7 9 8 9.— »
4 9 6 4 7 8 9.— »
5 3 7 6 7 9.— »
9 8 9 8 9.—Fruit d' América.
3 5 8 9.—Nom de dona.
9 8 9.— »
6 9.—Nota musical.
9.—Vocal.

JOSEPH JAP.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: adorno natural de la persona.—Tercera: animal.—Quarta: nació Europea.—Quinta: eyna.—Sexta: animal.—Séptima: vocal.

GONNELLA POÉTICH.

GEROGLIFICH

X

TO 2

A

KKA

DEL DEL

SA SA SA

MANEL ESPUÑA

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop lactífich per augmentarla cantitat y millorar la qualitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.

Aixerop pectoral, pera curar tota classe de tos.

Aixerop antidiarreich estomacal, per curar las diarreas y malalties de ventrell.

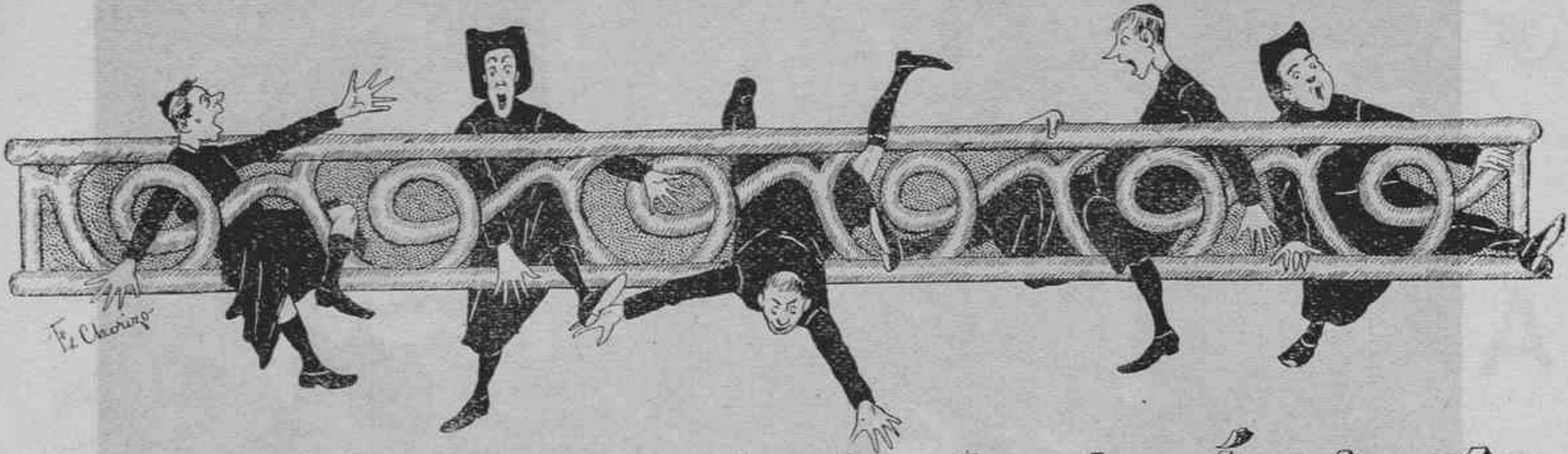
Unich dipòsit: Aixeroperia del Dr. GENER, Petritxol, 2 BARCELONA

Antoni Lopez, editor. Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

¡¡Novedad!! ¡¡Obra nueva!! ¡¡Novedad!!

PRESBITERÍAS

Album cromolitografiado de 24 láminas
original de WERTHER

Precio: Ptas. 1'50.

De venta en toda España.

Últimas novedades literarias

SUPERFLÚMINA

por LUIS TACORONTE.
Un tomo 8.º de más de 300
páginas 2 pesetas.

Constantino Gil

Antonio de Valbuena (Miguel de Escalada)

MADRID RIENDO

Un tomo 8.º Ptas. 2.

RIPIOS ULTRAMARINOS

MONTON 3.º

Un tomo 8.º Ptas. 3.

B. PÉREZ GALDOS

DOÑA PERFECTA

DRAMA EN CUATRO ACTOS

Arreglo teatral de la novela del mismo título.

Precio 2 pesetas.

YOLUNTAD

COMEDIA EN TRES ACTOS Y EN PROSA

Ptas. 2.

Está per agotarse l' edició

BLANCHS Y NEGRES

ó la QÜESTIÓ DE CUBA

PER C. GUMÁ AB DIBUIXOS DE M. Moliné

2 ralets

OBRA PÓSTUMA

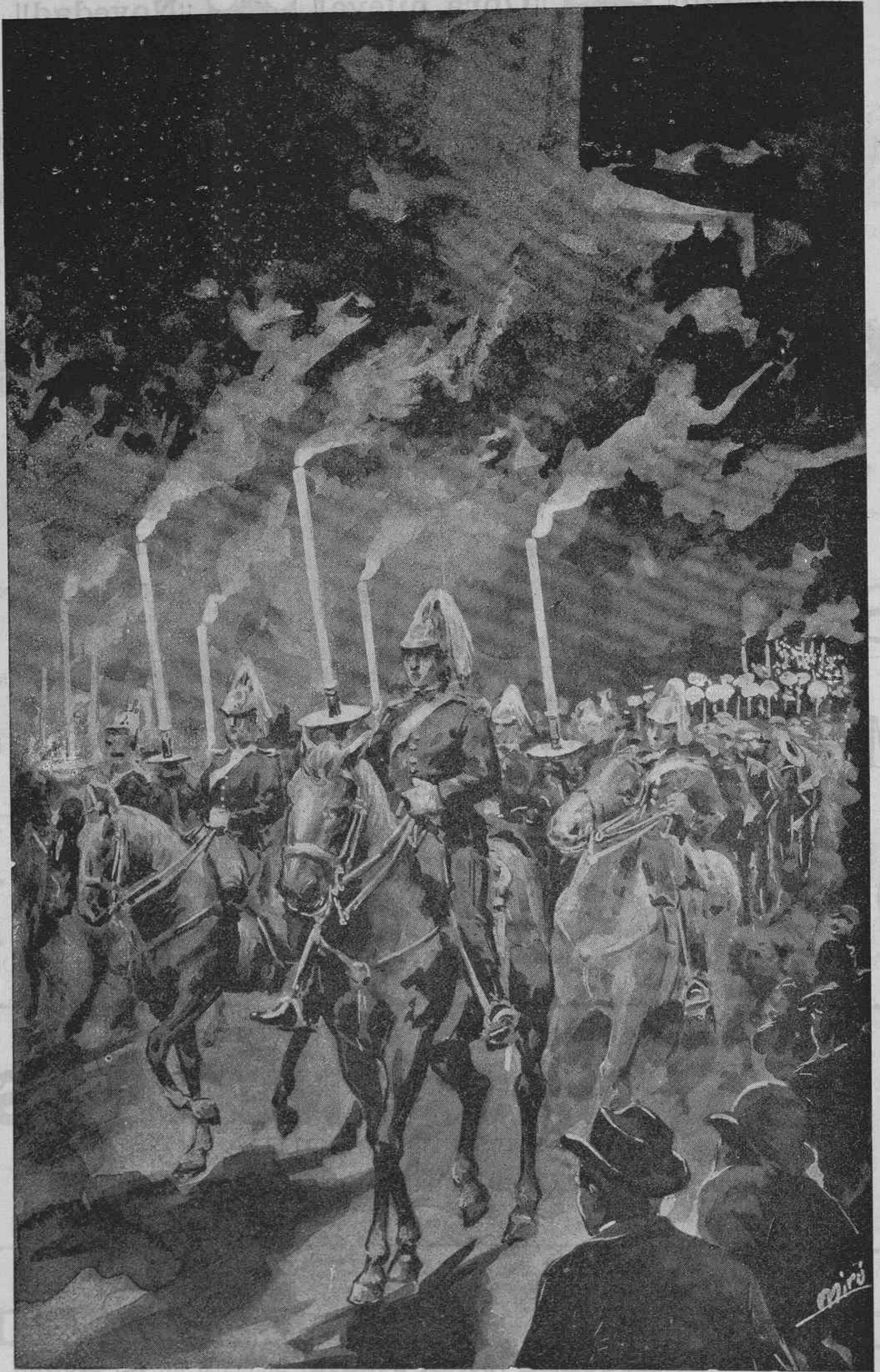
DOTZENA DE FRARE

PER FREDERICH SOLER (Serafí Pitarra) DIBUIXOS DE M. Moliné

Preu: 2 pessetas.

NOTA.—Tothom que vulgs adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en llibrasas del Giro Mútuu, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixa.

LA RETRETA MILITAR (per R. Miró.)

FESTA NOCTURNA

celebrada 'l diumenje passat, en obsequi á la Banda d' enginyers francesos.